

Underbilag 9. (Beretningens Bilag 9).**Landsforeningen „Ungdomsværnet“.**

*Til Kommissionen angaaende Arbejdshjem og Herberger for hjemløse,
Socialministeriet, København.*

I Tilslutning til den paa Mødet den 30. Januar 1931 fremførte Anmodning, at der fra Landsforeningen Ungdomsværnet maatte blive tilsendt den ærede Kommission en nærmere Redegørelse for de Tanker, som ligger til Grund for denne Forenings Arbejde med dertil hørende oplysende eller vejledende Talstørrelser, skal man ærbødigt tillade sig at fremføre efterfølgende:

Gennem Bestræbelserne for at komme de subsistens- og hjemløse til Hjælp, gennem Pressens Omtale af dette vanskelige Problem og gennem de hjemløses egne Udtalelser gaar der en rød Traad: Krav om Arbejde til Selvunderhold.

Men Hjemløseproblemet's Kerne er netop de svigtende Arbejdsmuligheder, og Spørgsmaalet er derfor, om der vil kunne findes Beskæftigelse til Selvunderhold for den store Skare af Mennesker, der nu maa lide under den mest ydmygende af alle Følelser, den at være *overflødig*, at staa udenfor det almindelige pulserende Samfundsliv.

Til Bedømmelse af Arbejdsmuligheder for subsistens- og hjemløse hører dels en Bedømmelse af

- 1) *Arbejdskraftens Karakter.*
- 2) *Produktionsmuligheder og Afsætningsmuligheder.*
- 3) *Financieringsmuligheder for det nødvendige Antal Arbejdssteder.*

I. Arbejdskraftens Karakter.

Ved en Bedømmelse af Arbejdskraftens Karakter maa man erindre, at Efterkrigstidens mange forrykkede Forhold har medført ekstraordinære Forhold, der har bevirket, at Mennesker, der normalt vilde have fundet sig et Arbejdssted, nu staa uden Adgang til Selvunderhold. Dette gælder ikke mindst ganske unge Mennesker, baade fra Landbrug, Industri og Haandværk. Derved bliver mange, som ikke hører hjemme i Samfundets Underverden, henvist til det slette Selskab, som kun kan virke ødelæggende. Det er i sig selv uforvarsligt at udsætte Mennesker for moralsk ødelæggende Paavirkninger, og det rummer en daarlig Samfundsøkonomi, idet man her skal tillade sig at minde om, hvorledes f. Eks. en Straffefange koster Samfundet ca. 1 770 Kr. aarligt, unge Mennesker og Børn under Værgeraadforsorg fra ca. 1 100 Kr. til over 3 000 Kr., Tvangsarbejdere omkring ca. 1 500 Kr., Mennesker under Fattigforsorg fra ca. 1 200 til over 3 000 Kr. Det er ligeledes en Misforstaaelse at ville antage Underhold gennem Tiggeri for samfundsmæssigt set billigt, idet man maa antage, at den gennemsnitlige Indtægt gennem Tiggeri kan beløbe sig til omkring ca. 2—4 Kr. pr. Mand pr. Dag. Lægger man hertil Rentetabet af den Kapital, som hvert Menneske ved Konfirmationsalderen har kostet Forældre og Samfund — mindst ca. 6 000 Kr. — vil det heraf fremgaa, at Tiggeri rummer en daarlig Samfundsøkonomi.

Kan man saaledes i Almindelighed gaa ud fra, at den bedste Samfundsøkonomi vilde være at holde alle arbejdsdygtige i Beskæftigelse, maa man paa den anden Side erindre, at den Arbejdskraft, der under større Tilbud end Efterspørgsel paa Arbejdsmarkedet skydes ud og maaske sluttelig glider udenfor alle Rammer — f. Eks. Arbejdsløshedslovgivningen — ikke hører til de mest konkurrencedygtige.

Det er ofte Mennesker med fysiske eller psykiske Svagheder, f. Eks. slappe Viljer, hvilket dog ikke behøver at udelukke dem fra at være en særdeles brugbar Arbejdskraft, men som vanskeliggør, at de søger Arbejdsmuligheder i *selvstændig* Virksomhed.